

Påskedag

Salmevalg

403: Denne er dagen

218: Krist stod op af døde

236: Påskeblomst, hvad vil du her

223: Herren af søvne opvågned, opsprang

234: Som forårssolen morgenrød

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Matthæus

Efter sabbatten, da det gryede ad den første dag i ugen, kom Maria Magdalene og den anden Maria for at se til graven. Og se, der kom et kraftigt jordskælv. For Herrens engel steg ned fra himlen og trådte hen og væltede stenen fra og satte sig på den. Hans udseende var som lynild og hans klæder hvide som sne. De, der holdt vagt, skælvede af frygt for ham og blev som døde. Men englen sagde til kvinderne: ”Frygt ikke! Jeg ved, at I søger efter Jesus, den korsfæstede. Han er ikke her; han er opstået, som han har sagt. Kom og se stedet, hvor han lå. Og skynd jer hen og sig til hans disciple, at han er opstået fra de døde. Og se,

han går i forvejen for jer til Galilæa. Dér skal I se ham. Nu har jeg sagt jer det.”

Prædiken

Både ved dåb og begravelse hører vi den lovprisning, jeg læste op fra alteret ved gudstjenestens begyndelse: Lovet være Gud, vor Herre Jesu Kristi fader, som i sin store barmhjertighed har genfødt os til et levende håb ved Jesu Kristi opstandelse fra de døde. Lovprisningen indkapsler således vores liv – fra vugge til grav – og det har lovprisningen nu gjort i århundreder; i utallige generationer har livet her på jorden udfoldet sig mellem den lovprisning, der lyder ved dåben og som gentages ved begravelsen. Det er i sig selv smukt at tænke på den sammenhæng og indse, at vores liv ikke blot er sat sammen af små filmsekvenser, der ikke har noget med hinanden at gøre. Nej, vi lever et helt liv, og der er en sammenhæng i livet, der gør os til hele mennesker, med en historie, med erfaringer, med glædelige, lykkelige og livsforandrende oplevelser sammen med dem, vi elsker og

dem vi elskede, og derfor også med oplevelser af tab og sorg, som vi aldrig slap af med, men som ændrede os og vores syn på livet. Vores liv udfolder sig mellem fødsel og død, mellem dåb og begravelse, og det er ikke ligegyldigt, hvad der sker i den mellemliggende tid. Det er derfor, vi døber de nyfødte og begraver de døde. Det er for at holde os fast på, at vi ikke bare skal overleve ind til vi dør; vi skal leve.

Nu er vores påstand, at det liv, vores liv fra vugge til grav, hænger sammen med Jesu Kristi opstandelse fra de døde. Det er på grund af Jesu korsfæstelse, død og opstandelse, at de ord har vægt. At ordene ikke bare er en remse, der udsiges ved dåben og gentages ved begravelsen, men at ordene betyder noget. At Jesus Kristus er opstået fra de døde betyder nemlig, at vi er genfødt til et levende håb. Det er sort snak, hvis det ikke på en eller anden måde bliver konkretiseret.

Vi siger, at opstandelse betyder håb – for os! Vil det sige, at det er vores egen opstandelse hinsides døden, der er vores håb? Er livet en jammerdal, vi skal igennem? Og så kan vi

sætte vores lid til, at når vi dør, bliver vi oprejst til et lykkeligt liv – i modsætning til livet her på jorden! I romanen fiskerne af Hans Kirk gentager én af hovedpersonerne igen og igen den følgende sætning: ”Jeg længes kun efter min grav.” Det vil sige, at hun oplever livet her på jorden som noget, der skal overstås, indtil hun i døden kan gå ind til det egentlige liv. Hun har, hvad man kan kalde et mytologisk opstandelseshåb. Opstandelseshåbet retter sig for hende mod en verden, der ligger uden for vores egen.

Men det kristne opstandelseshåb adskiller sig fra det mytologiske på den måde, at det henviser os til vores liv *på jorden* på en helt ny og skærpet vis. Opstandelsen handler altså i langt højere grad om vores liv nu og her, blandt de mennesker, der er rundt om os, end vi er vant til at forestille os. For det er vores næste, den der sidder ved siden af os, som vi er bundet til i gensidig afhængighed. Opstandelsen viser os hen til det menneske. Vi kan se det i opstandelsesfortællingen om den tomme grav. Da kvinderne kommer hen til graven og får at vide af en

engel, at Jesus er opstået, bliver de også straks klar over, at der ingen tid er at spille. De skal skynde sig tilbage til de andre, og så har de en opgave her på jorden. De har den opgave at bære tilgivelsen, forsoningen, kærligheden og freden ud til hele verden.

I fredags var det Langfredag. Og det var den dag, Jesus blev korsfæstet og døde. Jesus blev korsfæstet af den menneskemængde, der alle som én ønskede hans død, eller som i de mindste havde svigtet ham, da det endelig gjaldt. Jesus var fuldstændig forladt, så forladt at han råbte, ”Min Gud, min Gud, hvorfor har du forladt mig.” Men da han hang på korset sagde han også nogle andre ord, der altid har gjort meget stort indtryk på mig. ”Fader,” sagde han, ”tilgiv dem, for de ved ikke, hvad de gør.” Det var hans bødler, Jesus tilgav: de romerske soldater, menneskemængden, der råbte: ”korsfæst ham, korsfæst ham,” hans discipel, Simon Peter, der råbte: ”Jeg kender ikke den mand,” Judas, der forråbte Jesus, ypperstepræsterne, der dømte Jesus. Jesus tilgav dem alle. Blødende, forpint og kraftesløs hang han på korset

efter at have været igennem den grusomste tortur; forladt af alle disciple, venner og familie; og så udtalte han de ord: ”Fader, tilgiv dem, for de ved ikke, hvad de gør.” Tilgivelse var Jesu svar på hans ydmygelse. Jesus havde magten til gengældelse. Han havde magten til at stige ned fra korset og lade bødlerne mærke Guds vrede. Men i stedet tilgav han. For det er Guds svar på krig, vold, terror, undertrykkelse og ulighed.

Når vi ikke siger fra over for krig, vold, terror, undertrykkelse og ulighed og mobning, klikedannelse og udnyttelse af andre mennesker, så er det et udtryk for, at vi stiller os på den samme side som menneskemængden, der råbte, at Jesus skulle korsfæstes.

Men vi bærer i os et håb. Det er et håb om, at vi trods alt er tilgivet, for Jesus tilgav sine bødler. Vi bærer i os et håb, fordi vi ved, at Gud elsker verden. Det er Langfredags forkyndelse, og det er derfor, mange af os bærer et kors om halsen; det er derfor, korset er blevet kristendommens symbol – hvor makabert det end er – for det symboliserer

Guds ubegribelige kærlighed, når han end ikke vil spare sit eget liv for kærlighedens skyld.

Så vores håb er et liv, hvor vi trods al erfaring fastholder Guds kærlighed og menneskelivets fundamentale værdighed. Det er derfor, lovprisningen lyder ved børnenes dåb: Vi fastholder, at Gud elsker det barn, der skal døbes; og vi fastholder, at det barn, der skal døbes, er ligeværdigt med et hvilket som helst andet menneske på jorden, trods det, at vores erfaring fortæller os noget andet.

Håbets fundament er Jesu Kristi opstandelse fra de døde. For betydningen af den opstandelse er, at Jesus Kristus ikke blot levede blandt nogle tilfældige heldige mennesker, der fik lov at opleve den kærlighed i deres eget liv og på deres egne kroppe. Nej, Jesus Kristus opstod for at være nær ved ethvert menneske til enhver tid, indtil verdens ende, som han lover det, da han møder disciplene i Galilæa efter sin opstandelse, i den bibelfortælling, vi også hører ved hver dåb: ”Og se, jeg er med alle dage ind til verdens ende.”

At Jesus Kristus opstod fra de døde betyder, at det han prædikede, det han gjorde, den han var, og det liv, han skabte for alle de mennesker, han mødte undervejs på sin vandring rundt i Israel, ikke døde med ham; det bliver nu forkyndt som Guds sande vilje. Derfor ved vi, at Guds sande vilje er kærlighed. Og det er Jesus Kristus der viser os, hvad den kærlighed indebærer. Det gør ikke vores liv lettere, end et liv, hvor vi ikke kender til den kærligheds mulighed. Tværtimod! Livet bliver meget mere udfordrende. Men den kærlighed gør livet friere. Den kærlighed gør livet større. Og jeg kan love jer for, at det er en kærlighed man ikke kan undgå at have en erfaring af, når man har fået lagt et nyfødt barn i sine arme, som man pludselig har ansvaret for. Virkeliggørelsen af den kærlighed iblandt os kræver dog mere af det enkelte menneske, end at vi tager os af dem, vi i forvejen elsker. Virkeliggørelsen kræver af os, at vi går længere, at vi også elsker dem, som det ikke er givet os at elske: Dem, der bor på den anden side af hækken; dem, der bor i Bredsten; Sjællænderne, Svenskerne, Tyskerne og *terroristerne*. Det

sidstnævnte er det sværeste. Og vi skal nok ikke være så naive, at vi tror, det er muligt for os på den ene side at elske de terrorister, der gør vores hverdag utryg, eller på den anden side at forandre dem ved vores kærlighed. Det kræver nemlig langt mere af os, end at vi lægger en youtubevideo ud på nettet, hvor vi proklamerer vores tilgivelse af terroristerne.

Tilgivelse og forsoning kræver, at vi ser *hinanden* i øjnene, og at vi samtidig tør se *sandheden* i øjnene; det kan blive ubehageligt for begge parter.

Derfor er vores opstandelseshåb, at Gud må forandre os – forstået som os *alle*. Opstandelseshåbet er, at Guds kærlighed ikke kender til de grænser, vi mennesker sætter for hinanden. Opstandelseshåbet er, at det liv, der udfolder sig fra vugge til grav, er et liv levet i lyset af Guds kærlighed. Guds kærlighed forlanger intet af os. Guds kærlighed forandrer os. Den forandring begynder det øjeblik, Guds kærlighed bliver forkyndt for os ved dåben; og den vokser i os, hver gang vi mærker Guds tilgivelse.

Tak Gud, for vores opstandelseshåb. For Jesus Kristus er opstanden. Han er sandelig opstanden!

Kirkebøn

Vor Herre og vor Gud. Mød vores angst, vores fortvivlelse og vores splittelse med dit påskehåb. Lad os mærke opstandelsens kraft. Lad opstandelseshåbet vokse i os og blive til liv og tro på, at Guds kærlighed rækker længere end krig, vold, terror og død.

Vi beder dig, vor Herre og vor Gud: Giv os tro, så vi tør at leve; giv os håb, så vi tør at tilgive; giv os kærlighed, så vi tør at elske. Forkynd dit Ord iblandt os: at Gud er kærlighed. At Gud går tilgivelsens vej for os; at Gud går forsoningens vej med os.

Herre, vi beder dig for alle, der har fået magt og ansvar og viden betroet: Giv dem trosskab og visdom, så de forvalter mulighederne til gavn for de svage og til at tjene andre mennesker.

Vær hos os, når vi skal dø. Forbarm dig over os, giv os ikke løn som forskyldt, men skænk os en glædelig opstandelse til det evige liv.

Vor Herre og vor Gud: virkeliggør dit rige iblandt os. Amen.